

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)



ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 364

ΕΤΟΣ 1ΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ καιρόν ἡγέρθη μία τρομερά θύελλα γύρω ἀπὸ τὸν ἐκκλησιαστικὸν χώρον τῶν Γ.Ο.Χ. Τὰ ὕδατα ἀνεταράχθησαν με βιαιότητα.

Δραῖσται ὑπῆρξαν αὐτοὶ ποὺ εἶχον πιστεύσει εἰς τὸν θάνατον τῶν παλαισημερολογιτῶν. Μέχρι τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐβλεπον ἡσυχίαν νεκροταφείων. Εἶχον πιστεύσει ὅτι ἡ ταφόπετρα τῆς σιωπῆς ἐκλείσεν ὀριστικῶς τὸ θέμα. Τὰ γεγονότα ὅμως ἔπεσαν ὥς κεραυνὸς ἐν αἰθέρι. Ἡ ἀνάδειξις κανονικοῦ ἡγέτου συνεκλόνησεν τοὺς μύσους. Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἀντίδρασιν τῶν καταλαμβάνει κανεὶς τὴν σημασίαν τοῦ πράγματος. Εἰς τὸ «τίποτε» οὐδεὶς προσέχει. Ὁ πανικὸς ὅμως ἀπεκάλυψεν ὅτι συνεταράχθησαν.

Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἔσπευσε νὰ φράξῃ τὸ ρῆγμα. Ἀλλόφρων ἐκδίδει ἐντάλματα συλλήψεως τοῦ ἀρχιερέως μας. Ἐκβάλλει γοερὰς κραυγὰς καὶ ζητεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπὶ πίνακι. Τὸ κράτος φυσικὰ σπεύδει νὰ τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς. Γενικὴ λοιπὸν κινητοποίησης.

Ὁ ὀλοφυρμὸς τῆς ὁμοῦς τὴν ἐπρόδωσεν. Ἐπρόδωσεν τὴν ἐλλειψὶν ἀσφαλείας ποὺ αἰσθάνεται ἡ ἰδία. Τὸ παλαισημερολογικὸν λοιπὸν με ἐπὶ κεφαλῆς κανονικὸν ἐπίσκοπον δὲν εἶναι ζήτημα παρονυχίδος. Ἡ ἐκμηδένισις τῶν Γ.Ο.Χ. καθίσταται πλέον μακρὺν ὄνειρον. Αὐτοὶ ποὺ δὲν λύγισαν μετὰ ἀπὸ τὸσους κατατρογμούς ἀποκλείεται νὰ ἡττηθῶν σήμερον. Ἡ ἐξακολουθητικὴ ὑπαρξὶς τῶν φανερώνει τὴν ἀντοχὴν τῶν ἰδεῶν τῶν.

Ὁ πανικὸς ὅμως δὲν εἶναι ιδιοκτησία τῶν κύκλων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Τὸν συμμερίζεται μία σπειρα ἱεροκαπλῶν καὶ ἀδιστακτῶν ὑποκριτῶν. Ἀπομονωμένοι εἰς τὴν Κερατέαν, ὡς ἀξι-

ζει εἰς λεπρὸς τοῦ πνεύματος, ἐπέπρατο νὰ γενθοῦν τὸ ποτήριον τῆς ἀνόμου ζωῆς τῶν. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπέκτησε τὸν ἡγέτην τῆς. Ὁ

ἐστὶ μεθερμηνευόμενον ὅτι αὐτὸς προσδοκᾷ ἐλπίδες τῶν ἐφυλλορρόησαν ἀξιοδοτηνῆτος. Καὶ οἱ ταλαίπωροι ἤλπισαν πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ὑψίσκον ἀγορὰς διὰ τὸ σαπρὸν ἐμπόρευμα τῆς βιομηχανικῆς τῶν ἐπισκοποιήσεως!

Οὗτω λοιπὸν, παρέχεται ἡ δόξα τοῦ κόσμου. Sic transit gloria mundi. Τώρα ἐπιδίδονται εἰς ὕλας καὶ

δορητικὸς γόους. Με ὑστερικὰς κραυγὰς μαινάδων ἀγωνίζονται νὰ πείσουν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν μόνων, ὅτι ὁ ἡγέτης μας δὲν εἶναι κανονικός. (Τὸ μονοπώλιον, βλέπετε τῆς κανονικότητος τὸ κατέχουν αὐτοὶ!...)

Νὰ ἀσχοληθῶμεν με μερικὰς ἄλλας ἀποφικὰς ἡθικὰς ὑπάρξεις: Τί βαρύνετα λοιπὸν ἡμποροῦν νὰ ἔχουν αἱ ἐνστάσεις δύο ἡθικῶν ἀσημαντοτήτων, ποὺ οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἐξ ἡμῶν καὶ ποὺ ὁ ἀγὼν τοὺς ἐντοπίζεται εἰς τὸν πλουτισμὸν τῶν; Ἡ στάσις τῶν δὲν ἀποσκοπεῖ παρὰ μόνον νὰ δικαιώσῃ τὴν ἡθικὴν τῶν ἀνυπαρξίαν. Τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι τὸ ἀνάστημά τῶν εἶναι σπιθαμιαῖον, ὥστε νὰ τοὺς καθίστᾳ ἡκιστα σοβαροὺς τὴν στιγμὴν ποὺ θέλουν νὰ τὸ ὀρθώσουν ἐμπρὸς εἰς ἓνα γιγαντιαῖον κόσμον.

Πᾶς ἐξέφρων παλαισημερολογίτης, πᾶς ὅστις δὲν ἔλαβεν διαζύγιον με τὴν λογικὴν γνωρίζει, πρέπει νὰ γνωρίζῃ, τὴν τεραστίαν σημασίαν τῶν στιγμῶν αὐτῶν. Ὅσοι πολεμοῦν τὸν ἡγέτην μας ψαρεύουν εἰς τὰ θολὰ νερά τῆς συγχύσεως. Εἰς τὸ βάθος τὸ ἐτερόκλητον πλῆθος τῶν πολέμιων ἐπιδιώκει τὸν αὐτὸν σκοπὸν: τὴν ἐκμηδένισιν μας

Καινοτόμοι, ἀγύσται τοῦ παλαισημερολογισμοῦ

Βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

Φιλίπ. 3,2

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἀπριλίου 1961

Πρὸς

τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς Ἀθηνῶν,
Πειραιῶς καὶ περιχώρων

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Χριστὸς Ἀ-
νέστη.

Λέσμιος ὢν ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος ἐν Ρώ-
μῃ, καὶ διαισθανθεὶς ὅτι «ὁ καιρὸς τῆς αὐτοῦ ἀναλύ-
σεως ἐφάστηκε» προσπαθεῖ νὰ ἐπιστεγάσῃ τὸ ὅλον
ἔργον του, τῆς εἰς Χριστὸν ἐπιστροφῆς ἀπείρων
Ἑθνῶν, διὰ τῆς μερίμνης τῆς μεταλαμπαδεύσεως
τοῦ ἀνεσπέρου Χριστιανικοῦ Φωτός, καὶ εἰς τὰς
μελλούσας γενεάς.

Δι' ὃ καὶ πρὸς τὸν νεαρὸν Ἀπόστολον καὶ μα-
θητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον γράφει «καὶ ἡ ἡκούσας παρ'
ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς
ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἐσονται καὶ ἑτέρους δι-
δάξαι».

Ἡ παραίνεσις αὕτη τοῦ πυρίπνου Ἀποστόλου
τῆς Χάριτος, δὲν ἀφώρα μόνον τὸν τότε νεαρὸν
Τιμόθεον, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς νεορούς Χριστι-
ανούς ὅλων τῶν αἰώνων εἰς τὸν ὁποῖον τὰς ἀπα-
λὰς καρδίας μετελαμπαδεύθῃ τὸ φῶς τῆς χρι-
στιανικῆς ἐπιγνώσεως, διὰ τῶν ἀπείρων θυσιῶν τῶν πρὸ ἡμῶν
ἐν Χριστῷ τελειωθέντων ἁγίων Μαρτύρων καὶ ὁσίων.

Λάμπει τὸ νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
στερέωμα ἀπὸ τὰ φωτεινὰ παραδείγματα τῶν μέχρις
αἵματος πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνισθέντων νεαρῶν

καὶ ἐκμεταλλεῦται δὲν ἡμποροῦν νὰ ἀνεχθῶν τὴν
ἐπιβίωσιν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος.

Ὁ πόλεμος ἔχει ἀρχίσαι πρὸ πολλοῦ. Τὰ αὐτὰ
θλιβερά ὑποκείμενα εἶχον βασανίσαι τὸν γίγαντα ἑ-
κκείνον πρὶν ἔφερε τὸ ὄνομα Χρυσόστομος πρ.
Φλωρίνης. Τὸ πνεῦμα ἐκείνου διὰ τὸν σεβασμὸν
πρὸς τὴν παράδοσιν τηρεῖται καὶ σήμερον. Οὐδεὶς
συμβιβασμὸς καὶ οὐδεμία πλαστογραφίσις ἐγένετο.
Δι' αὐτὸ καὶ ὁ πόλεμος τῶν ἐνόχων μαίνεται γύ-
ρω ἀπὸ τὸν ἡγήτην μας.

Δὲν θὰ ἐπολέμουν ὅμως, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀση-
μάντων γεγονότος.

Ἡ ἀπάντησις πρὸς τοὺς ὀφείλεται, ἀγαπητοὶ ἀ-
δελφοί, εἶναι ἡ μεγαλυτέρα συσπείρωσις, ἡ ἀσφα-
γὴς ἐνότης, τὸ συμπαγὲς μέτωπον γύρω ἀπὸ τὸν
νοητὸν ἄξονα αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος.

Οὐδεὶς ἄλλωστε ἀγνοεῖ ὅτι παλαιοσημερολογιτι-
σμὸς ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν συνέχισιν τῆς γραμμῆς,
τὴν ὁποίαν ἐχάραξεν ἡ μεγάλη μορφή τοῦ πρ.
Φλωρίνης. Ἡ παραβίασις τῶν κανόνων εἶναι τὸ
θλιβερόν προνόμιον τῶν τυχοδιωκτῶν, τῶν ἀγυρτῶν
καὶ τῶν ποικιλογνῶμον λυμενῶν τῆς ὁδοδοξίας.
Εἰς τὸ ἔδαφος ὅμως, εἰς τὸ ὁποῖον ἰστάμεθα ἡμεῖς,
οὐδὲν ἀνισοσύρρημα διεπράχθη.

Δι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἡ τεραστία δύναμις τῆς
ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ πειθαρχεῖ εἰς τὸν νοητὸν ἄξονα
αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος, διότι γνωρίζει ὅτι πᾶσα ἄλλη ὁ-
δὸς ὀδηγεῖ πρὸς τὸ βάρβαρον.

Χριστιανῶν.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τῶν ἀρχετοὶ νεαροὶ Χρι-
στιανοὶ τῆς παρατάξεως ἡμῶν, ἴδρυσαν τὸν πρῶτον
πυρήνα τῆς ὁργανώσεώς των, καταβάλλοντες ὑπεραν-
θρώπους προσπάθειάς πρὸς περισυλλογὴν ἀπολωλό-
των προβάτων, καὶ ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἁγίαν
ἐκκλησίαν των.

Δυστυχῶς ἡ προσπάθεια αὕτη τῶν νέων τούτων,
δὲν εὗρεν ἀλήθειαν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν γονέων
καὶ κηδεμόνων τῶν νέων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλη-
σίας. Δι' ὃ καὶ τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.
ἐν τακτικῇ συνεδριάσει ἐξετάσας τὸ τόσον σοβαρὸν
τοῦτο ζήτημα, ἀπεφάσισε νὰ ἀπευθύνῃ τὴν παρού-
σαν πρὸς πάντας τοὺς ἔχοντας εὐθύνην καὶ ἐνδιαφε-
ρομένους διὰ τὴν Χριστιανικὴν μόρφωσιν τῶν νέων
μας οἵτινες θὰ εἶναι οἱ συνεχισταὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν
ἀγῶνος τῆς αὔριον.

Αἱ σκοτεινὰι δυνάμεις μὴ δυνάμεναι νὰ κατα-
στεύουν τὸ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας κίνημά μας, προσ-
παθοῦν διὰ μυρίων τρόπων καὶ μεθόδων νὰ ὑπεκλέ-
ψουν τοὺς νέους μας, διὰ νὰ αὐτοδιαλυθῇ εἰς τὸ
μέλλον τοῦτο, ἑλλείψει μαχητῶν.

Ἰερεῖς τοῦ Ὑψίστου, προσέξτε τοὺς νέους μας!
Οἱ ἱκανοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ σᾶς ἀντικαταστήσουν μελ-
λοντικῶς εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ἱεροῦ ἔργου σας.

Ποιεῖτε καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν ἐκ-
κλήσεις εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, ὑπὲρ τῆς ὁργανώσεως
τῶν νέων μας διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὴν Ἐ-
κκλησίαν τῶν Νέων.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες! ἔχοντες ὑπ' ὄψιν σας τὸ
σοβαρὸν παράδειγμα τοῦ Ἠλεί, προσέξτε τοὺς
νέους μας.

Ὅ,τι οἰκοδομεῖ ἡ οἰκογένεια, τὸ σχολεῖον καὶ
ἡ ἐκκλησία, τὸ καταστρέφει ἡ κακὴ συναναστροφή.
Διὰ τοῦτο οἱ νέοι μας πρέπει νὰ ἀποτελέσουν
ἰδίαν Κοινωνίαν εἰς τὰ σημερινὰ Σόδομα καὶ Γόμο-
ρα ὅπου ζῶμεν. Εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «ἐξέλθετε
ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, καὶ ἀκαθάρτου μὴ
ἅπτεσθε. λέγει Κύριος Παντοκράτωρ».

Ἄν θέλετε νὰ σᾶς σεβασθῶν καὶ νὰ σᾶς γηρο-
κομήσουν τὰ τέκνα σας, ὁδηγήσατε αὐτὰ εἰς τὸν
Χριστὸν καὶ περιφρουρήσατέ τα, εἰς τὸ κικλίδωμα
τῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων.

Θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν εἰς τὸ μέλλον διὰ τὰς τω-
ρινὰς προσπάθειάς σας.

Ἐν πνευματικῷ συναγεμῶ ἅς προσπαθίσωμεν
ὅλοι νὰ σώσωμεν τοὺς νέους μας ἀπὸ τὸν σημερινὸν
κατακλυσμὸν τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς διαφθορᾶς,
ὅστις κατέκλυσε τὴν οἰκουμένην, εισάγοντες αὐτοὺς
εἰς τὴν σωστικὴν κιβωτὸν τῆς «Ἐνώσεως τῶν Νέων».

Ἐντολὴ τοῦ Δ. Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΤΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝΙΝΟΣ ΣΙΑΤΡΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐπίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ.
ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγ-
ρος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)



Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό τοῦ Ὁσίου. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Ἡ εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει εἰς τὴν συμφωνίαν τῶν ἰδιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὰς τελειότητας τοῦ Θεοῦ: Παραδείγματός χάριν ὁ Θεὸς ἔχει νοῦν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπροικίσθη με νοῦν. Ὁ Θεὸς φυσικὰ ἐκλέγει τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀποστρέφεται τὸ κακόν, καὶ ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐμφυτὸν τινὰ ὁρμὴν πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι κύριος ὅλου τοῦ κόσμου, ὡσαύτως κατέστησε καὶ τὸν ἄνθρωπον δεσπότην ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα ἀσώματον, ἔπειτα λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ δὲν ἐτυπώθη εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς αὐτὸ αἰὼν δυνάμιν.

Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀθάνατον ψυχὴν.

Ἐὰν προσέξωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μα, αἰσθανόμεθα, ὅτι ἐνυπάρχει εἰς ἡμᾶς ὃν τι διάφορον ἀπὸ τὸ σῶμα. Τοῦτο τὸ ὄν ὀνομάζομεν **ψυχὴν**, καὶ τὸ ὄν αὐτὸ ἐπειδὴ ἔχει νοῦν καὶ θέλησιν, εἶναι ἀσώματον, καὶ ἀκολούθως ἀθάνατον.

Ὁ Θεὸς προνοεῖ δι' ὅλα τὰ δημιουργήματά του.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ὑφίσταται εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν τοῦ ἐνεργεῖν δυνάμιν τῶν κτισμάτων· διότι ὅλα τὰ κτίσματα ὑπάρχουσι καὶ ἐνεργοῦσιν ὄχι ἐξ ἰδίας δυνάμεως, ἀλλ' ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, συνεχῶς διασωζόμενα τὸ εἶναι, τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἐξ ἀρχῆς. Ταύτην τὴν διατήρησιν τῶν κτισμάτων δικαίως ἡμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ **συνεχῇ δημιουργίαν τοῦ κόσμου**, διότι ὅταν ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ παύσῃ, εὐθὺς καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ μετατρέπεται τὸ πᾶν εἰς τὸ μηδέν· συντηρούμενον δὲ ἤδη καὶ ἐνεργοῦν, μαρτυρεῖ φανερά τὴν περὶ αὐτὸ πρόνοιαν τοῦ Παναγίου καὶ Πανσόφου Δημιουργοῦ του, καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι διοικεῖται ὁ κόσμος κατὰ τὴν θέλησιν ἐλευθέρας τιγος ὑψίστης δυνάμεως, ἥτις τὸν οἰκονομεῖ ὅπως βούλεται.

Ἐπλανήθησαν λοιπὸν ὅσοι ἐδόξασαν τύχην καὶ εἰμαρμένην καὶ τὴν ἐκ ταυτομάτων, ἡγοῦν χωρὶς τῆς θείας θελήσεως, κίνησιν τοῦ παντός. Εὐτυχία καὶ δυστυχία, ἀφθονία καὶ εὐδεια καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὴν Πατρικὴν βουλὴν καὶ σοφὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ἐὰν εὐρίσκωνται εἰς τὸν κόσμον καὶ τινες, ἀπὸ ἡμᾶς φαινόμενοι, ἀταξίαι, τοῦτο συμβαίνει ἐκ τοῦ ὅτι δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ ἐννοήσωμεν τὸν ὅλον σύνδεσμον καὶ τὴν συνάφειαν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα κατευθύνονται ἀπὸ τὴν ἀνεξίτηστον καὶ ἀκατάληπτον κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Διότι ποῖος δύναται νὰ ἐξυχνιάσῃ ποῖα ἐκ τῶν συμβαινόντων γίνονται

πρὸς δόξαν Θεοῦ, ποῖα διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ ποῖα διὰ τὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ; Μόνον ἡ μέλλουσα ζωὴ διωρίσθη διὰ τὴν σταθερὰν ἀνταπόδοσιν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν.

Ἐὰν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον εὐτυχῶσι πολλοὶ οἱ πονηροί, καὶ δυστυχῶσιν οἱ ἀγαθοί, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐνέλῃ τινα. Διότι οὔτε τῶν πονηρῶν ἡ εὐτυχία εἶναι ἀληθὴς μόνιμος καὶ παντοτεινὴ, ἀλλὰ μάλιστα διὰ τὴν προσωρινήν αὐτὴν εὐτυχίαν τῶν θέλουσι μείνει οὗτοι ἀναπολόγητοι· οὔτε τῶν ἀγαθῶν αἱ προσωριναὶ θλίψεις ἐμποδίζουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ γίνωσι καὶ νὰ εἶναι εὐδαίμονες.

Περὶ ἀμφοτέρων τούτων μᾶς πληροφορεῖ ὁ Προφητὰνὰς Δαβὶδ λέγων περὶ μὲν τῶν πρώτων: «Ἐλθὼν τὸ ἀπεβῆ ὑπερυψούμενον καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου, καὶ παρῆλθον, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν, καὶ ἐζήτησα αὐτόν, καὶ οὐκ εὐρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ» (ψαλμ. 36). Περὶ δὲ τῶν δευτέρων λέγει ὁ ἴδιος: «Πολλοὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ρύσεται αὐτοὺς ὁ Κύριος, ὅστις φυλάσσει πάντα τὰ ὅσα αὐτῶν, καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται» (ψαλμ. 33).

Ἐκ τῆς γενικῆς ὁμοῦς εἰς ὅλα τὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ Προνοίας, ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει ἰδιαίτερας καὶ ἐξαιρετικὰς κηδεμονίας καὶ προμηθείας· διότι οὗτος, ὁ ἄνθρωπος, εἶναι τὸ εὐγενέστατον πάντων τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐξαιρετικὸς δὲ περὶ τὸν ἄνθρωπον πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύεται διὰ πλείστων σημείων.

(Συνεχίζεται)

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1



Τὴν 1ην Μαΐου (Π.Η.) ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Ὁσιομά-
τυρος Ἀνακίου ἀγεί την ὀνομαστικὴν του ἑορτὴν ὁ Σε-
βασμιώτατος Ἐπίσκοπος καὶ ἡγέτης τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
ἀγῶνος κ. Ἀνάκιος.

Αἱ εὐχαὶ ὅλων τῶν ἀδελφῶν εἶναι θερμαὶ καὶ πλή-
ρεις σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν σεπτὸν ποιμε-
νηνάρχην ἡμῶν.

Τὸ Μαρτυρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ ἑορτὴ τῆς 23 Ἀπριλίου

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ. Δεῦτε εὐωχηθῶμεν ! Ἐξέ-
λαμψεν ἡ Ἀνάστασις Χριστοῦ. Δεῦτε εὐ-
φρανθῶμεν ! Ἡ τοῦ ἀθλοφόρου μνήμη
τοὺς πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνεδείχθη.

Ἐνθεν μὲν ψάλλει ἡ Ἐκκλησία συγκατα-
βατικωτέρα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς ἀνα-
στάσεως τοῦ Σωτῆρος, παρὰ τὴν ἀνωτέραν
πνευματικὴν ἔννοιαν τοιοῦτων παρακελεύσε-
ων. Ἐνθεν δὲ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, ὅστις φαν-
τάζεται πρῶτον λεβέντην καὶ ἀστραπόμορφον
νεανίαν τὸν ἥρωα πρόμαχον τοῦ χριστιανισμοῦ
περιβάλλει μὲ ὄλην τὴν ποιήσιν τῶν μακραίω-
νων ὁ εἴρων του, μὲ πομποεῖς ἀκτῖνας ἀφθί-
του νεότητος καὶ αἰδίου καλλονῆς τὸν Ἅγιον
Γεώργιον.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τιμᾷ μὲ ὑπερόχου εὐ-
λαβείας δειγμάτων τὸν ἑλληνοπρεπέστατον ἁ-
γίον του, τὸν ἅγιον Γεώργιον. Ὁ τροπαιοφό-
ρος Μεγαλομάρτυς, ὁμοῦ μὲ τὸν ἄλλον ὁμόφυ-
χον καὶ ἐφάμιλλόν του ἴστανται φρουροὶ εἰς τὰ
πρόθυρα, ὁ μὲν τοῦ θέρους, ὁ δὲ τοῦ χειμῶ-
νος, σημειοῦντες διὰ τῆς ἐπιτολῆς των, ὡς
ἄλλοι ἀστέρες σελασφόροι, τὴν περιόδον τῶν
ὀρεινῶν καὶ πεδινῶν νόμων καὶ καταυλισμῶν
διὰ τοὺς ποιμένας.

Ἐξ ἥρος εἰς ἄρκτοῦρον εὐμήνους χρόνους.
Καὶ ποιμένες καὶ γεωργοὶ ἄγουσι γηθοσύνας

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

Μὲ τὸν τίτλον αὐτὸν ἐγκαινιάζουμε τὴν
νέαν στήλην τῆς «Φωνῆς» ἡ ὁποία σκο-
πὸν ἔχει, νὰ ἀσχολῇται μὲ θέματα θεη-
σκευτικοκοινωνικῆς φύσεως, λαμβανόμενα
ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ἐπικαιρότητα. Διὰ
τοῦτο ἀκριβῶς, ἡ στήλη αὐτὴ ἀνήκει εἰς
ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ
μας, οἱ ὅποιοι καλοῦνται νὰ ἐκθέτουν τὰς
ἀπόψεις καὶ τὰς ἰδέας των ἐπὶ τῶν δια-
φόρων συζητουμένων θεμάτων, μὲ ἐπι-
στολὰς πρὸς τὴν σύνταξιν. Ἀναμένομεν
λοιπὸν.

ΕΦΘΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ὁ μόχθος τῆς ἡμέρας ἐκόπασε. Ἡ χριστια-
νικὴ συντροφιά βρέθηκε γιὰ λίγο ἐλεύθερη ἀπὸ
τὰ τυπικά της καθήκοντα καὶ ἄρχισε τὴν συζή-
τησιν. Κάτι θὰ ἔχει νὰ μᾶς προσφέρῃ καὶ ἡ ση-
μερινὴ ἐπικαιρότητα. Καὶ τί ἄλλο τάχα ἀπὸ τὸ
τελευταῖο κατόρθωμα τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ξε-
περάσῃ τὴν γήϊνη ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ βρεθῇ
μακριὰ ἀπὸ τοὺς νόμους της, ποὺ αἰῶνες τῶ-

ρα τὸν κρατοῦν δέσμιό της. Μεγάλον τὸ κατόρ-
θωμα. Ὁ ἀστροναύτης συγκεντρώνει τὸν παγ-
κόσμιον θαυμασμό. Οἱ ἐπιστήμονες δίκαια καυ-
χῶνται γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τους.

Τί πέτυχε λοιπὸν μὲ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος,
ρωτᾷ ὁ πῶς περιέργος τῆς συντροφίαν.

Πολλὰ πράγματα, ἀπαντᾷ ὁ πῶς κατατοπι-
σμένος. Ἐπιστημονικῶς ἡ ἐπιτυχία εἶναι κατὰ
τὸ ἀνεκτίμητον. Νέοι ὀρίζοντες ἀνοίγονται εἰς
τὴν ἔρευναν καὶ τὴν πρόοδον. Ὁ ἄνθρωπος ξε-
περνᾷ τὰ γνωστὰ ἤδη δεδομένα τῶν φυσικῶν
νόμων ποὺ διέπουν τὴν γῆ καὶ προχωρεῖ σὲ
κόσμους ἄλλους. Πολλὰ θὰ μάθῃ κ' ἀπὸ αὐ-
τοῦς, στὴν προσπάθειαν νὰ κορέσῃ τὸ «φύσει
τοῦ εἰδέναι ὁρέγεται ἄνθρωπος».

Ναί, σ' αὐτὸ εἴμαστε σύμφωνοι, ἀλλὰ θέλω
τοῦτο νὰ ρωτήσω. Δὲν εἶναι τάχα ὑπερηφάνεια
ἀσυγχώρητη στὸν ἄνθρωπον, τὸ νὰ θέλῃ νὰ
ξεπεράσῃ τὸν πλανήτη πάντων στὸν ὁποῖο καὶ
γιὰ τὸν ὁποῖο τὸν ἐπλάσε ὁ Θεός; Δὲν εἶναι
ἀλαζονεῖα νὰ θέλῃ νὰ φθάσῃ τὰ οὐράνια σώ-
ματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς κτίσεως των ὁ Θεὸς
πανσόφως κυβερνᾷ; Μήπως ἔτσι θέλει ὁ ἄν-
θρωπος νὰ ὀρθώσῃ τὸ ἀσήμαντον παράστημά

τὴν ροδοστέφανον ὡς ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ αἵματος μνήμην τοῦ ἁγίου.

Καὶ οἱ Ἕλληνες πολεμισταὶ τῶν παρελθόντων αἰώνων, ὡς καὶ τῆς μεγάλης ἐθνεγεσίας, δὲν ἔπαυσαν νὰ τὸν ἐπικαλοῦνται εὐμενῇ σύμμαχον καὶ ἄρρωθόν. Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου, τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ ἀγώνος, ἕτερος ἀγλὸς πρόμαχος τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος καὶ μάρτυς τῆς ἐλευθερίας περικλεέστατος, ὁ Θανάσης Διάκος, προσεφέρθη ὁλοκαύτωμα ὑπὲρ τοῦ γένους.

Ἀλλὰ καὶ ποῖος ἄλλος ἅγιος ἔχει τόσα καὶ τόσα ἐξωκλήσια ὑφούμενα χαριέντως εἰς πᾶσαν κοιλάδα ἐπιστρέφοντα πάντα λόφον, πᾶσαν βράχον τῆς ἑλληνίδος χώρας; Ὁ ἅγιος Δημήτριος ὡς ἱστάμενος φρουρὸς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ χειμῶνος, διὰ νὰ μὴ μείνῃ παραπονούμενος ἔχει τὸ ἰδιαίτερον καλοκαίρι τοῦ «καλοκαιράκι τ' αἱ Δημητρίου» καὶ τὸν φερώνυμον αὐτοῦ μῆνα, ὁ δὲ ἅγιος Γεώργιος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν καλοκαιρινὸς καὶ ἀνοιξιῆτικος ἅγιος καὶ δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Γεωργίου χωρὶς ποικίλα ποικιλόχρσα ἀνθημοσχοβολοῦντα, χωρὶς τάπητας ἀνθυλλίων μεθυσκόντων τὸν ἄερα μὲ τὴν εὐωδίαν τῶν, χωρὶς ἄπειρον πρασινάδα καὶ ἀπεράντους ἀγρούς αἱματόχρους ἀπὸ τὸ ἀμέτρητον πλῆθος τῶν μηκώνων, χωρὶς τρυφεροὺς βλαστοὺς ἀμπέλων μὲ βότρυς προβάλλοντας καὶ χωρὶς ἀναριθμήτους στεφάνους ἀπὸ ἀγραμπελιές καὶ ἀγιοκλήματα.

Ποῖος ἄλλος ἅγιος δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι εἶναι ὁ καθολικὸς πολιούχος τῶν ἑλληνίδων πόλεων, ὁ γενικὸς προστάτης τῆς ἑλληνικῆς ἐξοχῆς; Διότι τὸ συναξάριόν του δὲν ἀναφέρει εἰς

ποῖον ὠρισμένως μέρος τῆς ἀνατολῆς ἐμαρτύρησεν, ὡς διὰ ν' ἀφίση τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου κοινὴν εἰς ὅλην τὴν ἑλληνικὴν χώραν. Καθὼς δὲ ὁ ἅγιος Νικόλαος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν προστάτης τῶν θαλασσοπορούντων ἀνὰ τὸν πόντον, οὕτω καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος εἶναι ὁ ἐτοιμότητος βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν γεωπονούντων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Ὁ ἅγιος ἐφάνη πάντοτε πρόθυμος «τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς, καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρὸς βασιλέων ὑπέρμαχος».

Ὅσοι δὲν πιστεύετε εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου, ἀποφασίσατε νὰ κάμψετε ἐν ταξίδιον ἕως τὸν ἱερόν. Ἀθῶνα, καὶ ἅμα φθάσητε ἐκεῖ ἐπισκεφθῆτε τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου. Ἐκεῖ σώζεται ἡ ἐκ τῶν λύθρων τῆς σφαγῆς τοῦ μάρτυρος συμπαγεῖσα ἀχειροποίητος εἰκὼν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐφ' ἧς ἀπιστῶν πρὸς τὸ παράδοξον τὸ πάλαι ἀρχιερεὺς, θεὸς τὴν χεῖρα πρὸς ψηλάφουσιν ἐπὶ τῆς εἰκόνος ἐτιμωρήθη ἄλως διὰ τὴν τόλμην, προσφυέντος τοῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς εἰκόνος καὶ μείναντος κολλημένου, ἕως οὗ ἠναγκάσθη ν' ἀποκόψῃ μὲν τὸν δάκτυλον, νὰ σωθῇ δὲ ἐν μετανοίᾳ κλαίων ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου. Ἡ εἰκὼν εἶναι ἐκεῖ καὶ ὁ δάκτυλος μένει μετὰ τὸσους αἰῶνας ὁρατὸς ἐπ' αὐτῆς.

Ἄλλ' εἴθε ν' ἀνατείλῃ ταχύτερον, ἅγιε μου Γιώργη, ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ γένους. Ἔθνος τοσοῦτον ἔχον περικελευμένον νέφος μαρτύρων, τοσοῦτους μετὰ σοῦ πρέσβεις πρὸς τὸν Θεὸν ἐκ τοῦ αἵματός του καὶ ἐκ τῶν σπλάχνων του, δὲν μέλλει ποτὲ νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων του.

ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

τοῦ ἐμπρὸς στὸν πάνσοφο Δημιουργὸ καὶ, μὲ τίς ἐπιτυχίες τῆς ἐπιστήμης, νὰ μειώσῃ στὴν ἀνθρώπινη συνείδηση τὴν ἐννοίαν τῆς θείας παντοδυναμίας;

Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Τὰ ἐρωτήματά σου εἶναι δικαιολογεμένα ἀπὸ τὴν καθαρὰ ἠθικο-θηρησκευτικὴν τὴν πλευρά. Γι' αὐτὰ ὅμως τὰ ἐρωτήματα δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις. Αὐτὰ ἀνοίγουν ἕνα ἄλλο μεγάλο καὶ—γιὰ τὴν συζήτησίν μας μάλιστα—βασικὸ θέμα: Τὸ θέμα τοῦ κατὰ πόσον προοδεύοντας ἐπιστημονικὰ ὁ ἄνθρωπος, χάνει ἢ ἀπεναντίας αὐξάνει τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτὸ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εὐρύτερα σὲ ἄλλη συζήτησίν μας.

Ἐδῶ ὅμως τὰ πράγματα εἶναι καθαρὰ. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἰδικήν του. Ἐνεφύσησεν εἰς αὐτὸν πνοὴν ζῶσαν καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν λοιπὸν ἄψυχον καὶ ἄλογον κόσμον, τοῦ ἔδωκε δύναμιν, ὥστε «πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ». Ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος λοιπὸν δὲν εἶναι παρὰ ἡ πιὸ σαφὴς ἐνδείξις τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Κάθε τι ποῦ ἔπλασεν ὁ Θεὸς εἶναι εἰς

τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅσο ἐρευνᾷ ὁ ἄνθρωπος τὴν θεῖαν δημιουργίαν τόσο καὶ πιὸ φανερὸς γίνεται ὁ Θεὸς ἐμπρὸς του. Θὰ ἔλεγα μάλιστα ὅτι ὁ προχρθεσινὸς ἀστροναύτης, πού ἀπὸ τὰ ἀστρονομικὰ ὕψη εἶδε τὸ οὐράνιον στερέωμα σὲ ὅλη του τὴν μεγαλοπρέπεια, εἶχε ὅλες τίς δυνατότητες νὰ γίνῃ ὁ καλύτερος χριστιανός. Σὲ μιάμιση ὥρα ἐδιάβασε χιλιάδες τόμους βιβλία καὶ θὰ μπορεῖ τώρα νὰ δοξάζῃ «ἐν ἐπιγνώσει τὸν Θεόν».

Ὁ καρπὸς ὅμως τῆς γνώσεως εἶναι ἐπικίνδυνος. Ὅσα ἢ ἐπιστημονικὴ πρόοδος, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, φέρει ἐμπρὸς μᾶς εἶναι δίκωπο μαχαίρι, ποῦ ἢ καλὴ ἢ κακὴ του χρῆσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς πίστεως μᾶς.

Ἄν ἔχῃς πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, ἂν δηλαδὴ εἶσαι σωστός ἄνθρωπος, ἡ ἐπιστημονικὴ γνώσις σὲ κάνει πιστότερον, γιατί μέσα σ' αὐτὴν βλέπεις τὸ μεγαλεῖον τῆς θείας δημιουργίας καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἄν, ἀπεναντίας εἶσαι ἐκ προθέσεως ἄπιστος τότε ἡ ἐπιστημονικὴ γνώσις σὲ καταστρέφει, γιατί βλέποντάς τὴν, νομίζεις πὼς τίποτε δὲν ὑπάρχει πέρα ἀπ' αὐτὴν, πὼς ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι

μύθοι και, τέλος, πώς δηλ ή αξία και ή ούσία της ζωής εύρσκειται στην οντότητα της ανθρωπίνης προσωπικότητας.

Τι φταεί όμως; Η έπιστήμη ή ή άπιστία;

Δέν είναι άσέβεια λοιπόν πρὸς τὸν Θεὸν ή προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά έρευνήσῃ και πέραν τοῦ πλανήτου μας. Κατά τήν ἴδια έξ έλλου, λογική, θά έπρεπε νά είναι άσέβεια πρὸς τὸν Θεόν και μία χειρουργική επέμβασις εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸ ὁποῖον μάλιστα εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ μυστηριώδη δημιουργήματα τῆς θείας πανσοφίας. Ἀπεναντίας εἶναι θέλημα Θεοῦ εἶναι νά γνωρίσῃ ὁ ἀνθρώπος ὅλο και περισσότερα ἀπὸ τὰ δημιουργήματά του. Ποιὸς ξέρει, πῶς ὁ Θεὸς θέλει νά μάς φέρει ὅλο και πιὸ κοντά του; «Ἀνεξερεύνητοι αἱ βολαὶ τοῦ Κυρίου». Ἀσέβεια εἶναι, ὅταν τὰ κατορθώματα αὐτὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε, γιὰ νά γινόμεστε περισσότερο μύωπες πρὸς τὸ θεῖον μεγαλεῖον. Ὅταν νομίζουμε ὅτι θά μειώσουμε στήν συνειδησί μας τήν π.σιν πρὸς τὸν Θεόν, ἀκριβῶς γιατί χειροπιαστὰ βλέπουμε τὸ πάνσοφον ἔργον Του.

Σέ τέτοιες μάλιστα στιγμές—ὅπως ή έπιτυχία τοῦ ἀστροναύτη—μπορεῖ κανεῖς ἐκ βάθους ψυχῆς νά πῇ «ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου Κύριε! Πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Ἡ συζήτησις ἄρχισε νά παίρνῃ διαστάσεις. Τὸ θέμα εἶναι ἐνδιαφέρον. Ἡ συντροφιά ζεσταίνεται. Τὰ ἐρωτήματα πολλαπλασιάζονται.

Νά μιὰ ἄλλη, τόσο ἐνδιαφέρουσα, πλευρά τοῦ θέματος.

Θά ήθελα νά ήξερα πόσο τάχα καλλιτέρευσε ή ήθική αξία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τήν πρόοδο αὐτή, ρωτᾷ ὁ πιὸ ὥριμος τῆς συντροφιάς. Γνωρίσαμε τάχα τόσο πολὺ τὸν ἑαυτό μας, ἀγαπήσαμε τόσο τὸν πλανήτη μας, έρευνήσαμε τόσο τὸ στερέωμα, ποῦ λέγεται ἀνθρώπος, ὥστε νά ἀνυπομονοῦμε γιὰ τὸ τί ὑπάρχει και έξω ἀπὸ τὸν πλανήτη μας; Μήπως ἄραγε πρέπει νά χρησιμοποιήσουμε ἕναν ἄλλο δορυφόρο, γιὰ νά πάμε, ὅχι πρὸς τὰ ἑπάνω, ἀλλὰ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς;

Τὰ ἐρωτήματα ρίχνουν σέ βαθειὰ σκέψη τήν χριστιανική συντροφιά. Δέν εἶναι και τόσο εύκολο νά ἀπαντήσουν ἀμέσως. Γι' αὐτὸ ἐπιφυλάσσονται νά τὰ συζητήσουν στήν ἄλλη συνάντησι.

I.N.K.

Αἱ χώραι λευκαὶ εἶσιν πρὸς θερισμόν

Καρποφόρος και λυσitelής απέβη ή επίσκεψις τοῦ πρωτοσυγγέλλου πατρὸς Χρυσ. Κιούση εἰς τήν Μακεδονικήν πρωτεύουσάν και τὰς Σέρρας. Ἡ ἐπιδαφίλευσις έξ ἄλλου τόσον φιλοφρονήσεων ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ἀδελφοὺς δέν ἀποδεικνύει τήν εὐγένειαν μόνον και τὸν ὑψηλὸν ήθος αὐτῶν ἀλλὰ και κάτι ἄλλο. Τήν ἀναγκαῖότητα συχνῶν ἐπισκέψεων εἰς τὰς βορείους ἀκροπόλεις τῆς ὀρθόδοξίας. Εἶναι τόσα τὰ σημερινὰ προβλήματα τοῦ ἀγῶνος ὥστε ν' ἀποδεικνύονται ἰκανοπαρεῖς ὁσαυδήποτε ἐπισκέψεις. Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ ἀφορᾷ ἀμφοτέρως τὰς πρωτεύουσας.



Σήμερον ὁ Κύριος έξέρχεται ἀπὸ τήν Ἱερουσαλήμ. Ἡ πορεία του πρὸς τήν Σαμαρείαν ἀποδεικνύει τήν ἀνάγκην τῆς διαδόσεως τοῦ Θεοῦ λόγου και εἰς ἄλλας περιοχάς. Αἱ αὐτὸ και δέν παραλείπει νά στείλῃ τὸν σωτήριον λόγον Του.

Ἡ Θεία Του λοιπόν ιδιότης προητοίμασε τήν συνάντησιν μετ' τήν Σαμαρείτιδα.

Ἀλλὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ Σαμαρεῖται; Ἡ ἱστορία μάς λέγει τὰ ἑξῆς: Πρῶτος κατέβηκε εἰς τήν χώραν ὁ Σαχεῖρ. Ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβε και τὸ ὄνομα. Μετὰ τὸν Δαυὶδ και Σολομῶντα οἱ κάτοικοι ἔπεσαν εἰς τήν εἰδωλολατρείαν. Αἱ αὐτὸ και ή τιμωρία ἐπέρχεται. Οἱ Βαβυλώνιοι τοὺς αἰχμαλωτίζουν και τοὺς μεταφέρουν μακρὰν τοῦ τόπου των. Εἰς τήν Σαμαρείαν δὲ ἐγκατεστάθησαν Βαβυλώνιοι. Οἱ τελευταῖοι ὅμως έξαγοιῶνονται, και ἀποθρασύνονται και ὑβρίζουν τὸν Θεόν τῆς Π. Δ. Ἐνσκήπτει τότε φοβερὰ ἐπιδρομή λεόντων. Ἡ χώρα ἀποδεκατίζεται και καταστρέφεται. Ὁ Βαβυλώνιος Βασιλεὺς προσκαλεῖ τοὺς αἰχμαλώτους Ἰσραηλίτας Ἰερεῖς και ζητεῖ νά μάθῃ διὰ τήν αἰτίαν τοῦ κακοῦ. Αὐτοὶ τὸν πληροφοροῦν ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ βασιλεὺς στέλλει τὸν Ἑσδραν, ἄνδρα ἱερέα, τὰ θεία σοφὸν τὸν τρόπον χρηστὸν, τήν ἀρετὴν ἀπαράμιλλον, διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τήν λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ εἰς τήν Σαμαρείαν. Οἱ εἰδωλολάτραι ὅμως κάτοικοι φοβούμενοι διὰ τήν τύχην των εἰδῶλων κρύπτουν αὐτὰ εἰς τὸ ὄρος και διαδίδουν ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς αὐτό. Οἱ Σαμαρεῖται κατὰ τὸ ήμισυ ἐπανήλθον εἰς τήν ἀληθινὴν θρησκείαν. Αἱ αὐτὸ και ή Γραφή λέγει: ἔμειναν ποιοῦντες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ και προσκυνοῦντες τὰ εἰδῶλα».

Ἴδου λοιπόν ποῦ ὀφείλετο και ή ἀποστροφή των Ἰουδαίων πρὸς τοὺς Σαμαρεῖτας.

Ὁ Κύριος ὅμως δέν συμμερίζεται τὰς ἀπόψεις των. Τὸ κήρυγμά του ἔχει χαρακτήρα παγκόσμιον.

Εὐρίσκει λοιπόν τήν Σαμαρείτιδα. Τὸ περιστατικὸν δέν εἶναι τυχαῖον. Ἐκ τῆς γυναικὸς προήλθεν ή πτώσις τοῦ ἀνθρώπου, και δι' αὐτὸ πρώτη αὐτὴ δέχεται τὸν Εὐαγγελισμόν τοῦ νέου κηρύγματος.

Ἡ ἀφήγησις τοῦ εὐαγγελιστοῦ μάς ἐνθυμίζει τὸ περιστατικὸν τοῦ Ἰσαὰκ και τῆς Ρεβέκας. Καὶ ἐδῶ ἐπαναλαμβάνεται ὁ πνευματικὸς ἀρραβὼν τῆς σωτηρίας διὰ μέσον τοῦ Θεοῦ βαπτίσματος.

Δὸς μοι ὕδωρ ποιεῖν, λέγει ὁ Κύριος. Ἄν και ή Γραφή λέγει ὅτι «ὁ Θεὸς ὁ προαιώνιος οὐ πεινάσει οὐδὲ κοπιᾷσει» ἐν τούτοις ὁ Κύριος διψᾷ, ὀδοπορεῖ, κοπιᾷ και ζητεῖ ὕδωρ.

Ἡ Σαμαρεῖτις οὔτε τοῦ ἀρνείται οὔτε τοῦ δίδει. Ζητεῖ νά μάθῃ πῶς αὐτὸς ὁ Ἰουδαῖος παραβιάζει τήν συνήθειαν τοῦ τόπου του. Καὶ ὁ Κύριος κάρει

Πολύμοχθον ἔργον

Ὁ ἐκλεκτός ἀδελφός καὶ Θεολόγος κ. Σταύρος Καραμήτσος ἐτοιμάζει δραστηρίως τὴν ἐκδοσιν ἐνός χρονικοῦ τοῦ πολυμαχικοῦ ἀγώνος. Ἐχει μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην συλλέξει πλούσιον ὕλικόν τῆς πολυκαμάντου αὐτῆς ἱστορίας. Δραματικά περιστατικά, ἱστορικά στοιχεία, μεγαλειώδεις ἀγῶνες ἐναρμονίζονται εἰς ἓν γλαφυρὸν σύνολον ὥστε τὸ ὅλον ἔργον ν' ἀποτελῇ μίαν ἐποποιίαν τῆς ὀρθοδοξίας καὶ πολύτιμον ὕλικόν διὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦ μέλλοντος.

Ἐδῶ, πλὴν τῆς ἐκφραζομένης ἐγκαρδίου εὐχῆς μας διὰ τὴν αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου του, ἀνακοινούμεν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς σου κατέχουν ἱστορικά καὶ λοιπὰ στοιχεία τοῦ ἀγώνος νὰ τὰ θέσουν ὑπ' ὄψιν τοῦ κ. Καραμήτσου, ὥστε τὸ μνημιώδες αὐτὸ ἔργο νὰ εἶναι ἀπολύτως ἐνημερωμένον.

Διὰ τὰς Σέρρας

Τὸ Παράρτημα Σερρῶν εἶναι ἐκ τῶν ἀξιολογότερων. Δι' αὐτὸ καὶ εἰλικρινῆς εἶναι ἡ εὐχή μας ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἐνότητά τοῦ φρονήματος ἀπέχον ἀπὸ κάθε ἔριδα καὶ διχόνοιαν. Ἀπαντες ὀφείλου νὰ πειθαρχοῦν εἰς τὸν ἐκλεκτὸν ἱερέα πατέρα Ἰλαρίωνα, ὅστις ὁμολογουμένως ἀπεδείχθη ζηλωτὴς τοῦ ἀγώνος, ἀποφεύγοντες τὰς διαμάχας αἰτίνας μόνον τοὺς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας ἐξυπηρετοῦν.

Ἡ κοσμικότης κατασπαρίζει τοὺς Ἱ. Κανόνας

Θὰ ἦτο γλαῦξ ἐν Ἀθήναις ἂν ἐγράφομεν περὶ τῶν χονδροειδῶν παραβάσεων τῶν Ἱ. Κανόνων ἐκ μέρους τῆς Κρατ. Ἐκκλησίας. Καὶ ὅμως δὲν ἠμποροῦμεν νὰ παρασιωπήσωμεν μερικὰς κραυγαλέας κατὰστρατηγήσεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως.

Ἐσχάτως τέως Διευθυντὴς Ἀστυνομίας αὐτοκτονήσας ἐδέχθη ἐκ μέρους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τὰς νεκροσίμους εὐχάς, πρᾶγμα ῥητὸς ἀπηγορευμένον ἐκ μέρους τῶν Πατέρων. Εἰς ἄλλας περιπτώσεις ὅμως ὑποκρινόμενη τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ὑφισταμένην ἀπαγορεύει δὲν συνοδεύει μέχρι τοῦ τάφου τοὺς αὐτοκτονούντας ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως οἱ τελευταῖοι νὰ εἶναι ἀσχημοὶ καὶ ἀγνωστοί. Ἐνθυμίζει δηλ. τὸ ἀρχαῖον ἐκείνον γνωμικὸν ὅτι οἱ νόμοι καὶ κανόνες ὁμοιάζουν μὲ τὸν ἱστὸν τῆς ἀράχνης. Τὰ μικρὰ ἐντομα συλλαμβάνονται τὰ μεγάλα ὁμως διατριποῦν τὸν ἱστὸν καὶ δραπετεύουν. Ὁ μύθος εἶναι αὐτονόητος.

λόγον διὰ τὸ ὕδωρ τὸ πνευματικόν.

Ἐδῶ ἔχομε ἓνα βαθύτερον συμβολισμόν. Τὸ φρέαρ τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ Γραφή, τὸ βάθος τὰ μυστηριώδη αἰνίγματα καὶ ἀντίλημα ἡ μελέτη τῶν Γραφῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἀνωτερότης τοῦ Πνευματικοῦ ὕδατος. Ὁ Κύριος ἀποκαλύπτει ὅλην τὴν γνώσιν Του γύρω ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Σαμαρείτιδος. Καὶ ὅταν αὕτη ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σωτῆρος τὴν ὁμολογίαν «Ἐγὼ εἰμι» τρέχει εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ τὸ κηρύξῃ. Οἱ μαθηταὶ ἔχουν αἰφνιδιασθῇ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Διδασκάλου. «Ἐμὸν βρῶμά ἐστι, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με»

Ὅταν ὅμως τοὺς δείχνῃ τοὺς ἐρχομένους Σαμαρείτας κατανοοῦν τὸν λόγον Του; «ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας οὗτοι λευκαὶ εἰσὶν εἰς θερισμόν».

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θεωροῦν τὸν διάλογον αὐτὸν ὡς εἰκόνα τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία τόσα ψεύδη συντελήσκει ἐντὸς τῶν, μὲ πολλοὺς παρανόμους λογισμούς σπνῶκτες, ὅπως ἡ Σαμαρείτις, καὶ τέλος χαρμολύγας/ἐδέχθη ἑπὶ σωτήριον λόγον.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΩΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου)
«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγώνισμαι»

Μετὰ ὁ Βασίλειος καὶ τοῦ λέγει: δὲν γνωρίζεις ὅτι εἶμαι χριστιανὸς καὶ Πατὴρ μου εἶναι ὁλόκληρος ἡ γῆ; **Θὰ σοῦ δημεύσω τὴν περιουσίαν σου.** Δὲν γνωρίζεις ὅτι εἶμαι Ἐπίσκοπος, καὶ ὡς Ἐπίσκοπος ἔχω ὑποσχεθεῖ ἀκτημοσύνην; ἡ δὲ περιουσία μου εἶναι ὀλίγα βιβλία καὶ τὰ τετριμμένα ῥάσα μου; **Θὰ ὑποβλήθῃς εἰς φρικτὰ βασανιστήρια.** Δὲν γνωρίζεις ὅτι παιδιόθεν τὸν Χριστὸν ἠγάπησα, τοῦτον ἐπόθησα, καὶ τὰ βασανιστήρια πρὸς χάριν του, θὰ γίνωυν πρόξενον χαρᾶς καὶ εὐτυχίας; **Τότε θὰ ἀποκεφαλίσθῃς.** Ἐὰν πράξῃς τοῦτο θὰ σοῦ χρεωστῶ χάριτας; διότι εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ πάσχη τις πρὸς χάριν Του. **Ἐκθαμβος ὁ Μόδεστος ἀναφωνεῖ** Οὐδέποτε μοῦ ὁμίλησεν οὕτως Ἐπίσκοπος καὶ ὁ Βασίλειος μετριοφρόνως ἀπαντᾷ, ἴσως δὲν συνήντησες ποτὲ Ὁρθόδοξον Ἐπίσκοπον!!!

Αὐτοὶ ὑπῆρξαν οἱ τρεῖς πολὺφωτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος, αὐτοὶ ἦσαν τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου. Ἡ ἀξία τῶν ὡς ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ἐξακολουθῇ νὰ καταναγίζῃ τὸν πνευματικὸν χώρον τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ διακηρύσσῃ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰς διαρκὴς ἀγῶνα.

Νὰ διακηρύττῃ ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι ἀλλὰ καὶ ὁ καθεὶς χριστιανὸς ἔχει καθήκον νὰ ἀγωνισθῇ τὸν διμέτωπον ἀγῶνα, ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ τῶν ὁργάνων του, αἰρετικοὶ εἶναι, εἴτε σχισματικοί, εἴτε ὕλισται εἴτε σαρκολάτραι. Θὰ διακηρύττουν πάντοτε ὅτι ὁ πραγματικὸς ἀγωνιστὴς τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας εἶναι μόνον ἐκεῖνος ὅστις ἀγωνίζεται καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἀς εὐχηθῶμεν νὰ ἐνισχύουν αἱ πρεσβεῖαι τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν πάντας τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς τὸν διμέτωπον ἀγῶνα.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 1ην Μαΐου (Π. Η) ἑορτὴν τῶν Ἀγίων ὁσίου μαρτύρων Ἀκακίου, Ἰγνατίου καὶ Εὐθυμίου, ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει ἡ ἐν Παιανίᾳ (Λιόπρσι) Ἀττικῆς Ἱερ. Μονὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου ἡμῶν κ. Ἀκακίου ὅστις κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἄγει τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν.

Θέλει τελεσθῇ κατανυκτικὴ λειτουργία. Λεωφορεῖον Παιανίας (Λιόπρσι) στάσις τέγμα.

ΠΕΝΘΗ

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀπεβίωσεν ὁ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Πηλίου Λαρίσης Βασίλειος Πουστάλας. Εὐχόμεθα εἰς μὲν τὸν τεθνεῖτα, ὅπως ὁ Κύριος κατανάξῃ αὐτὸν ἐν χώρᾳ δικαίων, εἰς δὲ τὸν βαρυνθέντα ἐξ αἵματος ἀδελφόν κ. Ἀθανάσιον Πουστάλαν τὴν ἐξ ὕψους θείαν παρηγορίαν.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΣΥΓΧΩΡΗΤΟΙ ΑΠΡΕΠΕΙΑΙ

Είναι, βεβαίως, έργον άχαρι, να ασχολήται κανείς με δυσμενή κριτική εις βάρος, μάλιστα, περιοδικών και εφημερίδων, που κανχώνται διά τόν άγώνά των ύπερ της Όρθοδοξίας και του Έλληνισμού. Έχομεν όμως καθήκον να στηλιτεύωμεν κάθε άπρεπή εκδήλωσιν, όχι διά να μειώνωμεν εις την κοινήν γνώμην τόν γόητρον τών έντύπων αυτών, αλλά διά να τα βοηθοῦμεν—όσον τό δυνατόν—εις την αποκατάστασιν κάποιας σοβαρότητος και αξιοπρεπείας, εκ μέρους των.

Τήν άφορμήν—αυτήν την φοράν—μάς την δίδει ή νεότευκτος μηνιαία εφημερίς «ΤΥΠΟΣ» και με υπότιτλον «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ». Φαίνεται, λοιπόν, ότι ή άνωτέρω εφημερίς, με τό συνεχές και τόσο κοινόν άναμάσημα πεπαιαιωμένων ειδήσεων και σχολίων και με την άτελεντήτον αυτοδιαφήμισίν της, έλυσε πολλά από τά θρησκευτικά και ήθικοκοινωνικά προβλήματα του τόπου μας και τελευταίως εύρηκε τόν καιρόν να άπασχολήσῃ τάς «πολυτίμους στήλας της» και με τούς παλαιοημερολογίτας της οδοῦ Κάνιγγος 32.

Μολονότι οὔδεμίαν είχομεν διάθεσιν, να «ένημερωθώμεν» από τά «νέα» της άνωτέρω εφημερίδος οὔτε και να έμπνευσθώμεν από τάς τόσον «πρωτοτύπους» ιδέας της, εκ μόνου δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος, άνεγνώσαμεν εις τά τελευταία φύλλα της όσα, χυδαίότατα και ήβριστικώτατα, γράφει διά την κίνησίν μας.

Δέν εκπλησσομεθα βεβαίως από την διαγωγήν του λαμπροῦ αυτοῦ έντύπου, διότι καθημερινώς διαπιστώνομεν και ήμεῖς ότι ή προχειρότης άπειροφίθμων έντύπων και μάλιστα με έντυπωσιακοῦς τίτλους, είναι θανασιός τρόπος προβολῆς μερικῶν «άξιολόγων παραγόντων της κοινωνίας μας» ως και πλουτισμοῦ πολλῶν «ήρώων» της ήθικῆς εξυγιάνσεως του τόπου μας.

Γράφει λοιπόν ο «Τύπος» έναντίον του σεβασμιωτάτου επισκόπου μας κ. Άκακίου και της διοικήσεως τών Γραφείων μας και χρησιμοποιεῖ λέξεις και φράσεις, που μόνον εις τό πεζοδρόμιον ήμπορεῖ κανείς να άκούσῃ. Περιεχόμενον, βέβαια, μηδέν. Άσχεῖ μίαν κριτικήν ἐπὶ της κινήσεώς μας ή όποία όχι μόνον δέν μάς ώφελει—έστω και με την δομητήτά της—άλλά μάς προκαλεῖ, όμολογούμενως, αηδίαν. Άντίκει τάς πληροφορίας και τά επιχειρήματά της από τάς γνωσάς παραφιάδας της Κεραταίας αἱ όποῖαι ζοῦν και επιπλέον, άκριβώς διότι είναι κενά από κάθε σοβαρότητα και ανθρωπίνη αξιοπρέπειαν. Παρουσιάζει ως εκπροσώπους τών «πολλῶν» παλαιοημερολογιτῶν τούς πέντε δέκα τυχοδιώκτας ρασοφόρους, οἱ όποῖοι, συνεπείς πρὸς τό άνατριχιαστικόν των παρελθόν, έχουν καταντήσει ἐξ επαγγέλματος ψεύσται και ταραξίαι.

Τέλος δέ ως κατακλείς του δημοσιογραφικοῦ

«μόχθου», τόν όποῖον κατέβαλεν ή άνωτέρω εφημερίς, διά να «διαφωτίσῃ» την κοινήν γνώμην διά τάς «παρανομίας» μας, μάς προτρέπει να μετανοήσωμεν και να ζητήσωμεν συγγνώμην από τόν Κύριον.

Κατ' άρχήν λυπούμεθα, διότι δέν κυκλοφορεῖ εις τόν τόπον μας δημοσιογραφικόν όργανον, τό όποῖον να άσκη σοβαράν και, συνεπῶς έποικοδομητικήν κριτικήν ἐπὶ του έργου του Έσροῦ ήμῶν άγώνος. Προχειρότητες και ρυπαρογραφήματα, έστω και με παχυλοῦς τίτλους, υπάρχουν, δυστυχώς, άφθονα. Άλλ' αυτά δέν οικοδομοῦν ἐπ' αγαθῶ. Απλῶς διαπλατύνουν την προβολήν σπιθαιμαίων παραστημάτων, τά όποῖα γνωρίζουν μεν ότι ο θόρυβος και ή δημαγωγία έχουν «ψωμί», είναι όμως άνίκανα διά κάθε άλλην ώφέλιμον εργασίαν.

Όσον διά τόν «ΤΥΠΟΝ» τόν «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ» άρκούμεθα να εύχηθώμεν, διά την μελλοντικήν σταδιοδρομίαν του, να άποκτήσῃ—παραλλήλως πρὸς την επικερδή κυκλοφορίαν του—όλίγην σοβαρότητα δημοσιογραφικῆς συνειδήσεως και όλίγην καλαισθησίαν έκφράσεως. Τού εύχόμεθα να εύρη συντόμως τόν «δρόμον» του και να μη άντλή τάς μεν πληροφορίας και τά επιχειρήματά του από τόν δρόμον... τόν δέ φραστικόν του «πλούτον» από τό πεζοδρόμιον...

Πρὸ παντός άλλου...

Η Π.Θ.Ε.Ο.Κ., έκποινοποίησεν έγκύκλιον διά της όποιας καλεῖ τούς νέους να εργασθῶν εις τάς τάξεις της «Ένώσεως Νέων Γ.Ο.Χ.». Όρθως δέ ή άνωτέρω έγκύκλιος άπευθύνεται άμέσως όχι πρὸς τούς νέους, αλλά πρὸς τούς ενήλικας και μάλιστα πρὸς τούς Έσροῖς μας, όπως προτρέφουν τούς νέους εις την άνωτέρω εξόρμησιν.

Κατ' άρχήν πρέπει να τονισθῇ, ότι δέν ήμπορεῖ να νοηθῇ κίνησις, ως ή ιδική μας, χωρίς τό στοιχείον της στρατευομένης Νεολαίας. Άλλ' αυτό είναι τόσον άναγκαῖον όσον και δύσκολον. Οἱ νέοι δέν επιστρατεύονται εις πνευματικούς άγώνας με έγκυκλίους και με ξηράς προτροπάς τών μεγαλυτέρων των. Αὐτά είναι τυπικά και όχι ουσιαστικά μέσα. Η οὐσία, έν προκειμένῳ, είναι αὐτή ή ίδια ή ζωή και τό παράδειγμα τών μεγαλυτέρων, κληρικῶν και λαϊκῶν. Η πίστις πρὸς τόν Θεόν, ή εὐγένεια του χαρακτήρος των, ή αφοσίωσις των εις τόν Έσρον ήμῶν άγώνα χωρίς φανατισμούς, ιδιοτέλειαν και άκρότητα. Όλα αὐτά είναι οἱ μαγνητικοί πόλοι, οἱ όσῶοι θα έλκύσουν αὐτομάτως τούς νέους μας εις την οργάνωσιν των και μάλιστα με αὐθόρμητον ένθουσιασμόν και με άρίστας ελπίδας διά την δραστηριότητά των.

Άς μελετήσουν λοιπόν την άνωτέρω έμπνευσμένην έγκύκλιον οἱ ενήλικες με την ανάλογον εὐθύνην, διά να ίδουν ότι πρίν πλησιάσουν τούς νέους, διά την προτροπήν, χρειάζεται να αναθεωρήσουν πολλά πράγματα εις τόν ίδιον τόν έαυτόν των. Καί αὐτό πρέπει να γίνη πρὸ παντός άλλου...

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν τών Μυροφόρων έτελέσθη έν τῷ Έσρ. Ναῶ Ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν (Μενιδίου) τριετές μνημόσυνον εις μνήμην της αἰδιμόν Μαρίας Σαββοπούλου, μητρός του έν Δράμα Έσροῦς ήμῶν κ. Μιχ. Σαββοπούλου.